

Z cizích revuí.

Bulletin belge, roč. XII. (1931).

Březen a duben 1931.

Procédés de combat de l'armée allemande (kpt. gšt. Verweyen).

Článek, pojednávající hlavně o způsobu provádění obranného boje německé armády, je pokračováním studie o útoku kpt. gšt. Wantyho — viz VR. čís. 5, str. 586 a čís. 6 str. 713).

I. Přední stráž.

1. Úloha: získati zprávy,
zajistiti odpočívající jednotky,
zajistiti valným silám čas k rozvinutí,
obrana proti nepřátelské zpravodajské službě.

Nejlepší zajištění je blízký průzkum, prováděný často vysílanými pěšími hlídkami a pozorování. Cestám, vedoucím k nepříteli, věnuje se zvláštní pozornost.

2. Počty jen nejnútnejší.

Složení je stanoveno podle vzdálenosti a chování nepřítele, podle množství vojsk, která mají býti zajištěna, podle terénu a podle úmyslu velitele.

V zásadě se dělostřelectvo přiděluje.

Po boji přední stráž stavějí — pokud je to možné — svěží jednotky — po pochodu obyčejně předvoj. Je-li na př. zesílený pluk předvojem, může velitel pluku určit na přední stráž prapor, který zesílí kulomety, minomety a děly.

3. Různé systémy předních stráží:

Německé předpisy udávají sice 4 základní způsoby — ale nejsou schematické:

a) daleko od nepřítele: přímé zajištění osad anebo terénní překážky, je-li v blízkosti (mosty přes řeku);

b) v blízkosti nepřítele: přední stráž jsou uskupeny do hloubky podle situace a terénu a jsou zesíleny děly, kulomety a minomety...

c) Je-li dotyk úzký, nutno zaujmouti obranné učlenění na linii, určené velitelem;

d) byl-li boj přerušen noci, vysílají jednotky k svému zajištění do dotyku s protivníkem stráž a hlídky, jež mají tento dotyk udržovati, získati zprávy stálým průzkumem a zabrániti nepříteli ve vyhledávání zpráv.

4. Přední stráž v blízkosti nepřítele:

Jejich učlenění od nepřítele: stálé a pohyblivé hlídky, stráž a poddůstojnické hlídky (stojící), polní stráž, hlavní stráž, zálohy hlavních stráží. Části, které nejsou přiděleny předním strážím, bytují za zálohou.

Buď se brání na linii, určené velitelstvím, nebo ustoupí krok za krokem na linii, určenou velitelem předvoje.

Nejdůležitějším orgánem zajišťovací služby jsou hlavní stráže, postavené na hlavních přístupech, v blízkosti hlavní linie odporu, kterou mají, kdyby nastal útok, obsaditi a vysílají polní stráže; jsou zesíleny kulomety, jednotlivými děly a minomety.

Polní stráž, postavená na místě s dobrým výstřelem, vysílá stráže (vedety) a poddůstojnické stálé hlídky (zesílené vedety často s lehkým kulometem, postavené na důležitá místa, vzdálené od polní stráže na víc než 500 m); může být v síle roje až čtyř, zesílena těžkým kulometem a dokonce jednotlivým dělem anebo minometem.

Pohyblivé hlídky jsou vysílány na blízký průzkum a střeží mezery mezi strážemi (vedety) a poddůstojnickými hlídkami.

V případě, který je uveden v textu, je prapor na předních strážích v pásmu 2½ km širokém rozdělen takto: na pozorovací linii (stráže, vedety) a linii odporu, která je od první vzdálena na 1400 m, je asi půl praporu, zbytek praporu je asi na 1200 m za linií odporu jako záloha předních stráží. Před linií vedet se provádí průzkum na 800—1000 m. Prapor je zesílen 2 četami lehkých minometů, 2 bateriemi děl, 2 četami těžkých kulometů.

Z toho je vidět, že Němci v pojem „přední stráže“ zahrnují vše, co my nazýváme „přední stráže“ (za ubytování), „krycí posice“ za obrany i „bojové přední stráže při přerušení boje.“

II. Obrana.

1. Všeobecné zásady.

Obrana jest oprávněna jen proti značně silnějšímu nepříteli, aneb útočí-li se na jiném místě. Obránce se má snažit i slabšími silami přejíti na konec v útok. Obrana nemá přestat na udržení posice a na zastavení útoku nepřítele, nýbrž má připravit rozhodnou porážku, již se připojí k útočné akci. Pro německou armádu je obrana tedy vždy místní a dočasná; proto je pěstován útočný duch. Převaha číselná není rozhodující; doporučuje se energické provádění, osobní příklad a překvapení.

Přes to, že jednotka má organisovati úsek k urputné obraně a držeti jej až do posledního muže, neznámá to, že tato jednotka je vázána k svým bojovým umístěním... Každá jednotka, počínaje četou, vyřadí si zálohu pro protiútoky, jimiž by vypudila nepřítele, kdyby se mu podařilo vniknouti do posice. Se svolením velitele mohou opustiti osádky opěrných bodů svá bojová postavení a přemístiti se dopředu, dozadu, do stran a bojovati ve volném terénu. Mají být předvídána hojná záměnná pevná postavení těžkých kulometů a pěchotních děl.

Bojové přední stráže krycí posice často mění svá postavení a mají ovládnout neutrální pásmo mezi oběma protivníky a častým průzkumem vyzvědět, co se děje u nepřítele.

Obranná posice má tehdy cenu, je-li nepřítel nucen na ni útočiti.

Každá jednotka má býti s to rychle přejíti v hluboce učeněná obranná postavení.

Autor přestává na ličení obrany za pohybné války přes to, že německé předpisy uvádějí ještě obranu ve válce posílení a obranu stálého opevnění.

2. Obrana v pohybné válce.

Obranná posice je pásmo, tvořené záhraby pro jednotlivé střelce, jež jsou seskupeny v opěrné body a střediska odporu, obsahující různé zbraně. Tyto prvky využívají terénu, jsou pečlivě zastřeny, nepravidelně učeněny tak, aby se navzájem mohly podporovati a zabrániti nepříteli vnik do posice.

Hloubka posice závisí na počtech, na rozloze úseků, na terénu a na úloze.

„Hlavní bojová linie“ jsou přední hranice hlavní posice; před ní v souvislé palebě přehradě paleb automatických zbraní a děl a před drátěnými a protitankovými překážkami má být protivník zastaven. Je cílem všech protiútoků. Její průběh závisí na situaci a na dělostřeleckých pozorovatelnách, jež široce kryje, a má být skryta před nepřítelem; proto se volí často na svahu odvráceném od nepřítele, uvnitř vesnic a lesů.

Podle šířky fronty, počtu sil a terénu má obranné uclnění odpředu dozadu tyto sledy:

- a) předsunuté posice,
- b) bojové přední stráže (krycí posice),
- c) bojové (1. sled), posilové (2. sled) a záložní prapory (3. sled),
- d) posice a pozorovatelný dělostřelectva, uclněné do hloubky.

3. Předsunuté posice

jsou obsazeny četnými kulomety a děly, podporovanými jen menšími částmi pěchoty neb jezdcí. Jejich účelem je zabránit nepříteli obsadit důležité body blízko posice, přinutit útočníka předčasně se rozvinouti nebo nasadit útok ve špatném směru a ztížit jeho přiblížení k posici. Proto zahájí palbu na dálku a stáhnou se včas, aby nepřítel nepřišel s nimi současně před hlavní posici.

4. Bojové přední stráže (krycí posice).

Často je výhodné umístiti před „hlavní bojovou čarou“ bojové přední stráže (krycí posice), jejichž umístění se volí tak, aby umožnilo výhled do bojového pásma protivníka; klamně zákopy této krycí posice pak mají zmýlit nepřítele v určení položení hlavní posice.

Úloha má být přesně stanovena: buď bránit se neb ustoupiti.

Zajišťují:

bezpečnost jednotek v posici, jimž získají čas, potřebný k zaujetí obrany;

vyhledávání zpráv neustálými průzkumy, výpady, k nimž se má velitel hlídky rozhodnouti sám, nemůže-li získati zprávy jinak nežli bojem. Boj se vůbec často doporučuje jako prostředek k získání zpráv;

ochranu před průzkumem nepřítele vysláním hlídek do neutrálního pásma mezi posicemi.

Je-li předepsáno, aby bojové přední stráže odrazily všechny průzkumné pokusy nepřítele a při silném útoku jeho se mají stáhnouti, musí se často velitel družstva rozhodnout samostatně v rozhodném okamžiku; a tu, je-li v nejistotě, doporučuje se rozhodnouti se pro řešení odvážnější, které bývá německými předpisy uznáváno za nejlepší.

Bojová stanoviště se často mění.

Těžké kulometry jsou umístěny vzadu a jsou samostatné. Někdy bývají přiděleny i minomety.

Podpora je zajištěna palbou děl a těžkých kulometů hlavní posice; těžké kulometry provádějí nepřímou palbu.

Předpisy neomezují hloubku pásma bojových předních stráží, ale zdá se, že možnost podpory dělovou palbou tuto hloubku omezuje na 3 km. Také není nikde psáno, které jednotky je vysílají. Hlavní zásady, uvedené v knize mjr. gšt. Hoffa: „Taktische Aufgaben“, jsou:

Sila jednotek krycí posice zřídka překročí u pluku sílu 1 rot; je-li hloubka předních stráží malá a je-li do ní dobře viděti (1—1.5 km), jsou vyslány rotami prvního sledu, je-li pásmo hlubší, bývají vyslány ze zálohy praporu nebo pluku a bývá určen zvláštní velitel.

Je třeba si všimnouti malých počtů krycí posice. Jejich účelem není uspořádati souvislou palebnou clonu, jako spíše zpomaliti postup palbou osamotnělých odporů, učeněných do hloubky. Snaží se klamati nepřítele o umístění hlavní posice klamnými zákopy. Vysílání hlídek, jejich bojové úkoly k získání zpráv vyvírá z myšlenky udržovati bojového ducha útočného a být vždy agresivní i přes únavu jednotky.

5. Prapory v 1., 2. a 3. sledu.

Hloubka sestavy je podmíněna povinností zlomiti nepřátelský útok dříve, než se nepříteli podaří vniknouti do posice vytvořením souvislé a hluboké palebné přehrady všech zbraní před hlavní bojovou čarou. Německé předpisy však neurčují číselné hloubku, ani šířku sestavy jednotek. Každé jednotce až do družstva je přidělen úsek.

Podle různých cvičení je však možno říci, že prapor v normálním terénu, kde není překážek, má-li zachovati určitou hloubku, má frontu 1—1.5 km širokou. Naopak v terénu, kde obranné postavení může být kryto terénní překážkou a který se nehodí pro útok, může rota, zesílená kulomety a děly pozorovati frontu několika kilometru; pak ovšem nemá rota hloubku.

Divise se brání na 4—6 km obyčejně s 2 pluky v 1. sledu a 1 plukem v 2. sledu, pluk pěchoty na frontě 2—3 km s 2 prapory v 1. linii.

6. Dělostřelectvo a jeho pozorovatelný.

Činnost dělostřelectva je více závislá na dobrých pozorovatelnách než na palebných postaveních. Pozorovatelný tak jako palebná postavení mají být uskupeny do hloubky a mít dobrý a daleký výhled nejen do prostoru, kde je nepřítel, nýbrž i před vlastní posicí a do ní.

Mimo pěchotní baterie bývají umísťovány hodně vpředu i jednotlivá děla, která zahájí palbu až za zteče, aby útočníka překvapila.

Dva dělostřelecké pluky německé divise plní úkoly, které v belgické armádě plní dělostřelectvo divise i armádního sboru (tak jako u nás).

Rozdělení děl na skupiny lehkých a hrubých bývá často prováděno v posiční válce, zřídka však ve válce pohybné. V obraně se provádí centralisace.

Spojení mezi pěchotou a dělostřelectvem je obapolně vyhledáno a je zajišťováno společnými SV. a styčnými důstojníky.

Mimo dělostřelectvo divise předvídá se použití dalekonosných děl.

Dělovou palbou má se ztížití přiblížení útočníka, umístění na výchozí základně, zásobování a všechny přípravy k útoku; hlavně má býti brzděno rozvíjení dělostřelectva palbami, řízenými vzdušným pozorováním s využíváním měřických rot. Při vyražení k útoku střelí většina baterií na útočící pěchotu. Určité baterie mohou býti připraveny ve vyčkávacích postaveních a použije se jich proti nepříteli, který vnikl do posice.

Ochrana dělostřelectva proti nepříteli je zajištěna pěchotou, učeněním, pohyblivostí (mnoho záměnných postavení), zastíráním, klamnými posicemi; běžné úlohy jsou prováděny děly z postavení, která se čas od času mění.

Ze studia německých dělostřeleckých předpisů možno souditi, že se předvídá:

1. masové použití dělostřelectva,
2. hluboké učenění a skryté rozložení baterií,
3. tvoření záloh dělostřelectva.

Zdá se také, že na rozdělení dělostřelectva závisí učenění pěchoty a ne jako u nás, že sestava pěchoty je základem pro sestavu dělostřelectva.

V útoku je použití dělostřelecké zálohy předvídáno těmito slovy: „Dělostřelecké zálohy nesmějí býti dříve zasazeny, dokud se situace nevyjasní. Za boje nemůže dělostřelectvo v palebném postavení tak rychle sledovati pěchotu při jejím rychlém postupu ani zajistiti její různé potřeby, tak jako dělostřelectvo ponechané v zádu. Je-li

větší část pěchoty ještě v záloze, doporučuje se utvořit také zálohu dělostřelectva, jestliže to celková síla dělostřelectva dovolí."

V obraně mohou být jednotlivé zapřažené baterie ponechány v záloze. Tato pohyblivá děla mají se co nejbližší k nepříteli přiblížit, aby mohla podporovat protiútoky.

Tedy jedna nebo více baterií má být připraveno následovati zálohu divise. Velitel baterie plní současně úlohy taktika i technika, což jinde je rozděleno mezi velitele baterie a velitele oddílu.

Při rozdělení dělostřelectva nevyhrazují se zvláštní prostory pro jednotlivé oddíly přímé podpory a všeobecné činnosti tak, jak se to děje u nás, nýbrž je všechno pomícháno. Předvidá se i použití plynových střel.

7. Palba.

Nepřátelský útok má se zlomit v palbách dělostřeleckých a pěchotních, tvořících souvislou a hlubokou přehradu co nejbližší hlavní bojové čáry. Posice má být bráněna palbou v celé své hloubce, pročež opěrné body a střediska odporu jsou nepravidelně rozložena v terénu tak, aby se navzájem chránila a podporovala palbou.

Děla a kulomety jsou hlavními zbraněmi v obraně, kulomety tvoří kostru posice, působí bočnou palbou jak před bojovou posicí a co nejbližší bojové posice, tak také v její hloubce. Často, aby mohly tuto palbu uskutečnit, hledají si palebná postavení v sousedních úsecích. Jestliže v útoku kulometné roty jsou často po četách rozděleny na pěší roty, v obraně je rozdělení kulometné roty výjimkou.

Těžké kulomety praporů 2. sledu zúčastní se palebné přehrady a působí proti tankům aneb jsou chovány jako pohyblivá záloha k podpoře protiútoků.

Přehrada dělové palby musí být doplněna nebo nahrazena palbami kulometů nebo minometů. Některé kulomety a některá děla zahájí palbu až v posledním okamžiku. Jakmile nepřítel vnikne do posice, má velitel záložní kulometné čety žádati o povolení, aby směl umístit buď jednotlivé kulomety nebo celou četou tam, odkud by mohl postřelovati tohoto nepřitele. Dělostřelectvo soustředí svou palbu na citlivá místa nepřitele, nebo na místa, kde jeho útok tísní pěchotu vlastní.

Vypracování palebného plánu předchází obhlídka terénu a dorozumění s dělostřelectvem; má zajišťovati vzájemnou podporu, i bez rozkazu mezi sousedy. Přidělení palebných úloh mezi různé zbraně má být provedeno tak, aby se navzájem doplňovaly podle své účinnosti.

Němci připouštějí také použití jednotlivých kulometů.

8. Zálohy a protiútoky.

Každá jednotka, počínaje četou, má zálohu, určenou k okamžitému protiúderu, kdyby se nepříteli podařilo proniknouti palebnou přehradu a vniknouti do posice. Tyto pohyblivé zálohy jsou utvořeny z jednotek pěších, těžkých kulometů a minometů...

Velitel čety ponechá si většinou družstvo úderníků k okamžitému protiúderu, který vyrazí dříve, než se útočník usadí v terénu, a neleká se ani převahy.

Záloha velitele roty (obyčejně četa), velitele praporu (obyčejně rota), velitele pluku (podle mjr. Höfla zřídka méně než prapor, zesílený pěchotními děly a minomety) mají za úlohu buď podniknouti protiútok aneb palbou přehraditi směr nepřátelského postupu.

Zálohy jsou umístěny v prostorech, odkud mohou vyraziti za nejlepších podmínek k protiútoku, připravenému podle možnosti, daných terénem a podle pravděpodobného směru nepřátelského úsilí. Je-li jednotka na křídle, bývá záloha za odkrytým křídlem.

Až do praporu v to připravují se okamžité protiútery, od praporu jsou to protiútoky mající ráz útočné akce, metodicky prováděné za podpory dělostřelectva.

Celkem jsou to akce, založené na kombinaci palby a pohybu, při nichž automatické zbraně mají protivníka přibíti k zemi, zatím co úderníci útočí z boku, překvapením a co možná vyrážejí najednou z různých směrů. Při zasazování záloh nutno se vystříhati rozptýlení sil.

Ke konci nutno ještě poukázat na důležitost, kterou německé předpisy připisují využívání terénu, zastírání, zřizování klamných organizací pro oklamání nepřítele, ukrytí obránce před pozorovatelnými jak pozemními, tak i vzdušnými a vyhledávání překvapení. Často využívání terénu není možno provést do důsledků, aniž nezmenšilo účinek zbraní; v tom případě předchází starost o využití účinku zbraní před skrytým anebo krytem. Velká důležitost je také přičítána zásobování střelivem, které může být příčinou úspěchu nebo neúspěchu.

Závěr.

Němci se vyhýbají schematisování — jsou v obraně agresivní a pohybliví.

Nepřítel je zastavován co možná nejdále od hlavní posice dělovými palbami, podle okolností předsunutými posicemi, je klamán a zdržován celým systémem předních stráží, učených do hloubky, měnících často svá postavení, je postřelován zbraněmi, které zahájí palbu v posledním okamžiku, zastaven souvislou, prudkou a hlubokou palebnou přehradou, kterou provádějí zbraně dobře ukryté, jest odrážen protiútoky, jež využívají sebe menší chyby při postupu, protiútoky s tendencí obchvacovací.

Jak možno zdolat takovou obranu?

1. Poněvadž krycí posice německá je velmi slabá (podle mjr. Höfla 1 rota, zesílená kulomety a minomety pro pluk) nelze věřit, že bude možno, aby vytvořila souvislou clonu palby nebo se učenila příliš do hloubky, a proto můžeme věřit, že nebude třeba k dobytí tohoto pásma nějaké zvláštní operace a že k tomu postačí předvoje.

Tento závěr autorův by byl ovšem správný za toho předpokladu, že by způsob obrany mjr. Höfla byl aplikován v celé armádě. Tomu tak sotva bude, uvážíme-li, že Němci vyhýbají schematu, a tak bude musit být dobýváno krycí posice podle její odolnosti, zjištěné bojem předvojů, v každém případě zvláště. Jednou budou stačiti na to předvoje — jindy se budeme musit zesílit a podniknouti zvláštní operaci.

2. Bude-li hlavní posice na svahu odvráceném od útočníka, bude-li jeho dělostřelectvo učené do hloubky a zbraně pečlivě ukryty, bude nutno věnovati velkou pozornost dokonalému průzkumu všech druhů (hlídky, pozorování, měřické a pozorovací baterie atd.).

3. Setkáme-li se s častými protiútoky, vedenými do boku, bude nutno věnovati pozornost ochraně křídel útoku, zajistiti stálou podporu pohybu palbou, což je otázkou dokonalého spojení.

★

Pisatel po novém vyličení organizace německé divise „moderního typu“, t. j. tankové, s jakou počítají Němci pro případ války — (viz VR. čís. 5, str. 586) řeší na jednoduchém námětu přípravu obrany nejprve v rámci divise, pak pěšího pluku mimo dotyk s nepřítelem, při čemž uvádí příklad rozkazu divise (všeobecného a přípravného) a rozkazu pěšího pluku a činnost velitelů, dále organizaci a rozvinutí dělostřelectva divise do baterií v to. Oba rozkazy jsou doprovázeny náčrtly, k nimž je připojena tabulka, udávající smluvené znaky, jichž používá německá armáda.

Některé zajímavosti.

1. Počty válečného pluku se odhadují na 2800 mužů, 100 důstojníků, 550 koní, 245 vozů, 2400 pušek, 54 lehkých a 36 těžkých kulometů, 6 lehkých a 2 střední minomety, 6 pěchotních děl, 950 pistolí a 81 násadců pro granáty na pušku.

2. SPO. je silnější; má 2 jezd. eskadrony, 1 rotu cyklistů a 3 obrněná auta.

3. Pěší pluk brání úsek něco málo přes 3 km široký, má v 1. sledu 2 prapory, které vysílají na krycí posici po jedné četě pěši, zesílené 2 těžkými kulomety s 1 lehkým minometem s úlohou bránit se. Vnější okraj krycí posice je 3 km vzdálen od předních hranic hlavní posice. Kulomety praporu zálohy pluku působí nepřímou palbou do hlavní palebné přehrady, některé kulomety praporu 1. sledu působí nepřímou palbou před krycí posicí. Pěším plukům 1. sledu je dáno po jedné baterii 7.7 cm děl k odrazení zteče.

4. Velitel divise si ponechává 3 baterie 105 mm (auto) v záloze divise. Skupiny přímé podpory mají 7.7 cm kanony i 10.5 cm houfnice. Zajímavé je, že hrubá děla jsou vpředu, 7.7 cm kanony vzadu.

(Příště dále.)

Literární přehled.

Capitaine **Baruteau**: Petit memento à l'usage des Chefs de groupe et des Caporaux en Campagne. (Charles Lavauzelle & Cie, Paříž, 1930.)

Malá knížečka o 39 stránkách je příručkou pro velitele nejmenších pěších jednotek; podává jasnou a velmi prostou formou přehled činnosti velitele družstva v poli za všech bojových situací a uvádí mu na paměť jeho povinnosti. Je sestavena již podle nového Cvičebního řádu pro pěchotu. Najdeme v ní i tabulku úplné výzbroje a úplného výstroje francouzského pěšího družstva.

Capitaine **Bouron**: L'enseignement du Combat dans le Groupe et dans la Section d'Infanterie. 1e, Partie. L'homme et le Groupe. (Berger-Levrault, Paříž, 1930.)

Kapitán Bouron podává úplnou metodu výcviku jednotlivce a družstva (2. díl má se týkat čety) a pěchoty podle ustanovení nového cvičebního řádu pro pěchotu.

Knížka je určena především pro instruktory: mladý důstojník najde v ní mnoho cenných pokynů didaktických. Je psána stručnou heslovitou formou, nezabývá se teorií, nýbrž je výhradně určena pro praxi.

Podobný cíl má i německá knížka „Zwanzig Gruppen-Aufgaben“ od hejtmana v. Frantziuse (Mittler & Sohn, Berlín 1931).

Autor zdůrazňuje důležitost družstva jakožto moderní bojové jednotky. Tím, že velitel družstva nedostává v boji již jen pouhé povely, nýbrž úkoly, které musí samostatně řešit v rámci dané situace, musí být od počátku vychováván k samostatnému úsudku a jednání, k iniciativě a k správnému chápání širší situace.

Proto sestavil v. Frantzius 20 úkolů pro družstvo, aby ukázal, jakým směrem se má výcvik velitelů družstev brát. Úkoly se týkají jednak formálního výcviku, jednak využívání terénu, bojového průzkumu, palebných úkolů a boje zblízka. O oblibě i hodnotě knížky svědčí její 4. vydání.

K. Fischer, Generalleutnant a. D.: Muster für Divisionsbefehle. (Mittler & Sohn, Berlín, 1931.)

Sbírka příkladů divisních rozkazů generála Fischera má asi stejný cíl, jako dříve dobře známá Schmidtova „Befehlstechnik“. Autor podává vzory divisních rozkazů za všech možných bojových situací, při čemž klade velký důraz na rozkazy přípravné (Vorbefehle). Zamýšlí svou knížku jako pomůcku pro sestavování rozkazů při řešení taktických úkolů, při taktických cestách a válečných hrách. Při tom má na mysli nejen divisi německého Reichswehru, nýbrž i divisi „moderní“, vybavenou všemi prostředky (složením podle německého F. u. G.).

Takové sbírky schémat nutno však užívatí velmi obezřetle; nezkusnému může spíše uškodit než prospět.

Pplk. gšt. Pohunek.